

Теменужките в сандъчето бяха разцъфнали – имаше няколко малки, ярки цветчета. Сухата почва като че ли не бе обезцветила венчелистчетата. „Не особено ефектни цветя, но пък държливи – помисли си Аяне, докато гледаше верандата през плъзгащата се стъклена врата. – Непременно ще ги поля, когато се освободя.“

– Чу ли поне една дума от това, което казах? – попита Йошитака.

Тя се извърна и пусна тънка усмивка.

– Всичко чух. Че как иначе.

– Тогава се опитай да отговаряш по-бързо. – Йошитака, който се бе настанил на канапето, разкръстоса дългите си крака, после пак ги кръстоса. По време на честите си тренировки той се стараяше да не „напомпва“ много долната част на тялото си, за да може да носи предпочитаните от него тесни панталони.

– Май се отнесох.

– О? Това е нетипично за теб. – Съпругът ѝ повдигна едната от изваяните си вежди.

– Думите ти определено ме изненадаха.

– Трудно ми е да повярвам. Вече би трябвало да си наясно с плана ми за живота.

– Наясно... може би.

– Какво се опитваш да кажеш? – Йошитака се отпусна и положи ръцете си върху горната част на облегалката, демонстрирайки невъзмутимост. Аяне се зачуди дали той не се преструва, че не му пука.

Тя си пое дълбоко въздух и се загледа в красивото му лице. Попита:

– Много ли е важно за теб?

– Кое?

– Да имаме деца.

Йошитака се подсмихна криво, подигравателно. Извърна глава, после отново се вторачи в нея.

– Ама ти май изобщо не слушаше?

– *Слушах* – отвърна тя, като се надяваше, че е забелязал гневния ѝ поглед. – Тъкмо затова питам.

Усмивката му повехна. Той кимна бавно.

– *Много* е важно, да. Даже е задължително. Ако не можем да имаме деца, бракът ни се обезсмисля. Любовта между мъжа и жената винаги угасва с течение на времето. Хората заживяват заедно, за да създадат семейство. Мъжът и жената сключват брак и стават съпруг и съпруга. Когато им се роди дете, стават баща и майка. И вече са партньори за цял живот в истинския смисъл на думата. Не е ли така?

– Просто смятам, че бракът не е само това.

Йошитака поклати глава.

– Аз пък вярвам силно в тази идея и нямам намерение да се отказвам от нея. Затова не искам да продължаваме, ако не можем да имаме деца.

Аяне притисна слепоочията си с пръсти. Мъчеше я главоболие. Не бе очаквала подобно развитие на нещата.

– Дай да се изясним – подхвана тя. – Не ти е нужна жена, която не може да те дари с деца. Ще ме зарежеш и ще си вземеш някоя фертилна? Така ли?

– Не одобрявам грубия ти изказ.

– Но нали това каза!

Йошитака се надигна. Поколеба се, бърчейки чело, след което отново кимна.

– Хубаво, ти оценяваш ситуацията така. Трябва обаче да разбереш, че аз гледам много сериозно на плана си за живота. По-сериозно, отколкото на каквото и да е друго.

Крайчетата на устните на Аяне се извиха нагоре, макар че хич не ѝ беше до усмивки.

– Обичаш да разправяш това на хората, нали? Че планът ти за живота е от първостепенна важност. Едно от първите неща, които направи, след като се запознахме, бе да ме светнеш за плана.

– Защо се разтревожи толкова, Аяне? Притежаваш всичко, което искаше. Ако нещо съм забравил, просто ме подсети. Ще

направя за теб каквото е по силите ми. Така че хайде да спрем тази препирня и да започнем да мислим за бъдещето. Ако не предпочиташ друг подход, разбира се?

Аяне се извърна към стената. Погледът ѝ се спря върху широкия един метър гоблен. Бе работила по него три месеца. Спомни си, че материалът бе поръчан директно от английски производител.

Тя много добре знаеше колко важни са децата. И копнееше за деца. Колко пъти бе сънувала, че седи на люлеещ се стол, шийки кувертюра, и наблюдава как коремът ѝ наедрява с всеки изминал ден? Но пакостливият Господ бе осутил мечтата ѝ. Така че тя се бе примирила с факта – та какво друго можеше да направи? – че животът ѝ няма да бъде ощастливен от деца. Беше си мислила, че съпругът ѝ ще приеме настоящата ситуация.

– Знам, че въпросът ми може да ти се стори глупав, но да попитам все пак?

– Да?

Аяне го погледна, поемайки си дълбоко дъх.

– Ами любовта ти към мен? Какво стана с нея?

Йошитака потрепна, после на лицето му бавно разцъфна усмивка.

– Любовта ми към теб изобщо не се е променила – отвърна той. – Уверявам те. *Не съм* спрял да те обичам.

Това бе чиста лъжа, поне според Аяне. Но тя се усмихна и каза, че се радва. Не знаеше какво друго да каже.

– Да тръгваме. – Йошитака стана и се отправи към вратата.

Аяне погледна скрина, като си мислеше за найлоновата торбичка с бял прах, която бе скрита в най-долното чекмедже вдясно.

„Май скоро ще го използвам“, каза си тя. Последният проблясък на надежда угасна под сянката в душата ѝ.

Тя тръгна след Йошитака, като се взираше в гърба му. „Обичам те повече от всичко на света. Затова думите ти пронизаха сърцето ми като нож. И затова трябва да умреш.“